

ΜΕΡΟΣ Ε΄

Λαρίσης καὶ Λαρισαίων Ζωὴ καὶ Μνήμες

* * *

ΠΡΩΤ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΓΚΑΤΖΩΝΑΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΣ ΛΑΡΙΣΗΣ

ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ ΔΑΜΙΑΝΟΣ ΜΥΛΩΝΑΚΗΣ (1929-2010) ΜΙΑ ΦΩΤΙΣΜΕΝΗ ΚΑΙ ΑΓΙΑΣΜΕΝΗ ΙΕΡΑΤΙΚΗ ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ ΤΟΠΙΚΗΣ ΜΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ὁ Ἱερεὺς εἶναι λειτουργὸς καὶ διάκονος τοῦ μυστηρίου τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Μὲ τὴ διακονία τοῦ Ἱερέως ὁ ἄνθρωπος ἀποχωρίζεται ἀπὸ τὸν κόσμον τῆς ἀμαρτίας καὶ ὀδηγεῖται στὸν Θεὸ. Σκοπὸς τῆς Ἱερατικῆς διακονίας εἶναι «να δώσει φτερὰ στὴν ψυχὴ, νὰ τὴν ἀρπάξει ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ νὰ τὴν δώσει στὸν Θεὸ... Νὰ βάλει μὲ τὴν Χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸν Χριστὸ νὰ κατοικήσει στὶς καρδιὰς τῶν πιστῶν... καὶ νὰ θεοποιήσει τὸν ἄνθρωπο» (Ἁγ. Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, *M35*, 432B).



Ὁ ἄνθρωπος, μὲ τὴ συμπαράσταση τοῦ Ἱερέως τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὑψώνεται στὴν «ἄνω μακαριότητα». Γιατὶ ἡ Ἱερατικὴ διακονία εἶναι ἡ ἐνσάρκωση τοῦ προφητικοῦ κηρύγματος: Ἀδελφοί, «πλησιάστε τὰ αἰώνια ὄρη» (Ἁγ. Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, *M35*, 824A - *Μιχαῖας* 2, 9).

Μὲ τὴ διακονία του αὐτὴ ὁ Ἱερεὺς φανερώνει στὸν κόσμον τὴν καινούργια ζωὴ ποὺ μᾶς ἔφερε ὁ Χριστὸς, δηλ. τὴ ζωὴ Του. Σύμφωνα μὲ τὸν Ἱερὸ Καβάσιλα, «τὸ πᾶν ἡ χάρις ἐργάζεται. Ὁ δὲ Ἱερεὺς ὑπηρέτης ἐστὶ μόνον... Τοῦτο γὰρ ἐστὶν ἡ Ἱερωσύνη, δύναμις ὑπηρετικὴ τῆς τῶν Ἱερῶν (Ἱεροῦ Καβάσιλα *M150*, 469 A).

Ὁ Χριστὸς δὲν ἤλθε στὸν κόσμον γιὰ νὰ διακονηθῆ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸν διακονήσει: «Ἐγὼ δὲ εἶμι ἐν μέσῳ ὑμῶν ὡς ὁ διακονῶν» (Λουκ. 22,

27), και ἡ διακονία τὴν ὁποία ὁ Χριστὸς προσέφερε στὸν ἄνθρωπο, εἶναι τὸ μυστήριό τῆς ἐνσάρκου Οἰκονομίας. Ἡ διακονία ὅμως αὐτὴ τοῦ Χριστοῦ συνεχίζεται, γιατί διὰ τῆς Θείας Λειτουργίας ποὺ τελεῖ ὁ Ἱερεὺς, παρατείνεται ἀδιάκοπα τὸ μυστήριό τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς στὴν εὐχὴ τὴν ὁποία λέγει ὁ Ἱερεὺς κατὰ τὴν ἀκολουθία τοῦ Καιροῦ, ἡ Θεία Λειτουργία ὀνομάζεται *διακονία τοῦ Χριστοῦ*.



Ὁ Κύριος εἶναι ἀδιάκοπα ἀνάμεσά μας «ὡς ὁ διακονῶν». «Καὶ αὐτὸ ποὺ εἶναι τὸ πιὸ σπουδαῖο ἀπ' ὅλα, παρατηρεῖ ὁ Ἱερὸς Καβάσιλας, εἶναι ὅτι δὲν διακόνησε μόνο στὴν παρούσα ζωὴ, ὅταν ἦλθε καὶ φανερώθηκε μὲ τὴν ἀνθρώπινη ταπεινότητα... ἀλλὰ ἀκόμα καὶ στὴ μέλλουσα ζωὴ, ὅταν θὰ ἔλθει ὡς δυνατὸς καὶ ἐμφανισθεῖ μὲ τὴν πατρικὴ Του δόξα, τότε ποὺ θὰ τιμηθεῖ δημόσια, στὴν ἴδια τῆ βασιλεία Του, τότε πάλι λέει: Περιζώσεται καὶ ἀνακλινεῖ αὐτοὺς καὶ παρελθὼν διακονήσει αὐτούς» (Μ150, 620 Β - Λουκ. 12, 17). Ἐπομένως τὸ κέντρο τῆς Ἱερατικῆς διακονίας τοῦ Ἱερέως εἶναι ἡ Θεία Λειτουργία.

Στὸ ἄρθρο αὐτὸ τοῦ παρόντος τόμου τῆς ἐξαμηνιαίας περιοδικῆς ἔκδοσης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης καὶ Τυρνάβου «ΑΧΙΛΛΙΟΥ ΠΟΛΙΣ» θὰ παρουσιάσουμε τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο ἐνὸς σεμινοῦ διακόνου τῶν Μυστηρίων τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, τοῦ μακαριστοῦ πρωτ. π. Δαμιανοῦ Μυλωνάκη ὁ ὁποῖος διετέλεσε ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου Λαρίσης, αἰσθανόμενοι τὸ χρέος μας νὰ ἀποδώσουμε τιμὴ στὸν πνευματικὸ μας πατέρα, ὁ ὁποῖος ἐπὶ πολλὰ χρόνια κράτησε τὸ βάρος τῆς πνευματικῆς καθοδηγήσεώς μας.

Ὁ μακαριστὸς γεννήθηκε στὴν Δρακὸνα Χανίων τῆς ἀγιοτόκου καὶ ἡρωτόκου Κρήτης τὸ ἔτος 1929. Φοίτησε στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ Χανίων καὶ στὸ τμήμα Ἱερατικῆς Ἐπιμορφώσεως τοῦ Α.Π.Θ.. Μετὰ τῆς εὐλαβεστάτου καὶ εὐγενεστάτου πρεσβυτέρας του Ζωῆς ἀπέκτησε τέσσερα παιδιά, τὰ ὁποῖα μεγάλωσαν σὲ ἓνα εὐλογημένο περιβάλλον. Ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀγνόητα βασίλευαν σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Καὶ παρὰ τὶς πολλὰς ἐνοριακὰς ὑποχρεώσεις του, ὁ πατὴρ φρόντιζε γιὰ ὅλα τὰ προβλήματα τῆς οἰκογενείας του.

Χειροτονήθηκε διάκονος τὴν 2-9-1951 καὶ πρεσβύτερος τὴν 4-3-1954 ἀπὸ τὸν Μακαριστὸ Μητροπολίτη Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου κυρὸ Ἀγαθάγγελο. Ὑπηρετήσε στὶς Ἐνορίες Ἁγίου Λουκᾶ Χανίων, Ἁγίου Γεωργίου Θερίσσου - Δρακόνας καὶ στὶς Ἐνορίες Γερο-Λάκκου, Λούλου, Σπηλιαρίων Κυδωνίας.

Τὴν 14-8-1956 ἔλαβε Ἀπολυτήριο Γράμμα ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Κυδω-



*Λιτανεία στην Έδεσσα.
Διακρίνεται ο τότε Μητροπολίτης Έδέσσης
καὶ νῦν Ἅγιος Καλλίνικος.*



*Ἀπὸ τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ
Ἁγίου Ἀθανασίου Λαρίσης.*

νίας γὰ τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Λαρίσης. Τὴν 31-8-1956 τοποθετήθηκε Ἐφημέριος στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῶν Παμ. Ταξιαρχῶν Λαρίσης, στὸν ὁποῖο ὑπηρέτησε μέχρι τὴν 10-8-1967, ἀπ' ὅπου ἔλαβε Ἀπολυτήριο Γράμμα γὰ τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Ἐδέσσης. Ἐκεῖ διορίζεται ἐφημέριος τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Σκέπης Ἐδέσσης καὶ ὑπηρέτησε στὴν Ἑνορία αὐτὴ μέχρι τὴν 30-12-1984, ἐπὶ Ἀρχιερατίας τοῦ τότε Μητροπολίτου Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας καὶ νῦν Ἁγίου Καλλινίκου, ὁ ὁποῖος κατετάγη εἰς τὸ Ἁγιολόγο τῆς Ἀξιωματικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μὲ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 345/24-2-2020 Πατριαρχικὴν καὶ Συνοδικὴν Πράξιν τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας. Ἐκ τῶν τιμῶν χειρῶν τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ Ἀρχιερέως, χειροθετήθηκε Οἰκονόμος τὴν 10-1-1968, πρωτοπρεσβύτερος τὴν 5-12-1976 καὶ πνευματικὸς τὴν 29-8-1967.

Διορίσθηκε ἐπίσης καὶ Γενικὸς Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐδέσσης. Κατὰ τὸ ἐκεῖ διάστημα τῆς Ἱερατικῆς του διακονίας, συνδέθηκε μὲ πνευματικὴ φιλία μὲ τὸν Πρύτανι τῆς Θεολογίας καὶ τῆς Δογματικῆς Σεβ. Μητροπολίτη Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ.κ. Ἱερόθεο καὶ τὸν πολυτάλαντο Ὑμνογράφο Σεβ. Μητροπολίτη Ἐδέσσης Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας κ.κ. Ἰωὴλ, τοὺς ὁποῖους ὑπεραγαποῦσε καὶ πάντοτε ἀναφερόταν πρὸς τὰ τίμια πρόσωπα αὐτῶν μὲ ἀγάπη καὶ σεβασμὸ.

Τὴν 31-12-1984 ἔλαβε τὸ Ἀπολυτήριο Γράμμα γὰ τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Λαρίσης καὶ Τυρνάβου. Ἐδῶ διορίζεται ἀπὸ τὸν Μακαριστὸ Μητροπολίτη Λαρίσης καὶ Τυρνάβου κυρὸ Σεραφεῖμ ἐφημέριος τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παναγίας Φανερωμένης Τυρνάβου, σὲ ἀντικατάστασι τοῦ παν/του Ἀρχ/του π. Φιλίμονος Πατεράκη, τοῦ εὐγενικοῦ καὶ γλυκυτάτου τοῖς τρόποις, ὁ ὁποῖος μετακινήθηκε σὲ ἐνορία τῆς Λαρίσης. Στὴν ἐνορία τῆς Φανερωμένης

ύπηρετήσε μέχρι την 1-11-1985. Παρά το βραχύ της διακονίας του στον Τυρνάβο, κατάφερε να κερδίσει την αγάπη, τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν ἐκτίμησι τῶν ἐνοριτῶν του. Καθιέρωσε τὰ Ἐσπερινὰ Κηρύγματα, ἀσχολήθηκε συστηματικὰ μὲ τὴν Ἱερὰ Ἐξομολόγησι, καθιέρωσε τὴν τέλεσι ἐσπερινῶν Θεῶν Λειτουργιῶν τῶν Προηγιασμένων Δώρων καὶ πρωτοστάτησε σὲ ἔργα Φιλανθρωπίας. Μόλις ἀνακοίνωσε ὅτι μετατίθεται σὴν Ἱεροία Ἁγίου Ἀθανασίου Λαρίσης τὴν 1-11-1985 τὸ πλήρωμα τῆς Ἱεροίας τῆς Παναγίας Φανερωμένης τὸν ἀποχαιρέτησε μὲ συγκίνησι καὶ αγάπῃ.

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς ἐφημερίας του σὴν Ἱεροία τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου Λαρίσης κατατέθηκε ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου (17-1-87) καὶ ἐγκαινιάσθηκε ὁ νεόκτιστος Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου (3-5-87) ἀπὸ τὸν Μακαριστὸ Μητροπολίτη Λαρίσης κυρὸ Σεραφεῖμ.

Αὐτὸ ποὺ χαρακτῆριζε τὴν Ἱερατικὴ διακονία τοῦ π. Δαμιανοῦ ἦταν ἡ ἱεροπρέπεια, ἡ φιλακολογηθία του (παρ' ὅλα τὰ προβλήματα ὑγείας ποὺ τὸν ταλαιπωροῦσαν) καὶ ἡ ἀνυπόκριτη αγάπη πρὸς τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ. Διακονοῦσε τοὺς ἐνορίτες του ὅπου καὶ ἂν ὑπηρετήσε, ἀνύστακτα, ἀκούραστα, μὲ μεγάλη προθυμία, μὲ ἀπίστευτη αὐταπάρησι.

Τοῦ ἄρεσε πολὺ νὰ κηρύττει ἀλλὰ καὶ νὰ παρακολουθεῖ κηρύγματα μεγάλ-



Τὸ ἀνωτέρω φωτογραφικὸ στιγμιότυπο προέρχεται ἀπὸ τὴν εἰς Διάκονοι χειρονομία τοῦ γράφοντος, ἡ ὁποία τελέσθηκε τὴν 6-5-1990 ἀπὸ τὸν τότε Μητροπολίτη Λαρίσης καὶ Τυρνάβου καὶ νῦν Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως, Γεφύρας καὶ Πολυκάστρου κ.κ. Δημήτριον τόν, Φιλάγιο καὶ Λογιώτατο, σὸν Ἱερὸ Ναὸ Ζωοδόχου Πηγῆς Ἀργυροπούλιου Τυρνάβου. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ θέλω νὰ ἐκφράσω γιὰ μίαν ἀκόμη φορὰ τὴν εὐχαριστίαν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη μου πρὸς τὸν Σεβασμὸ Ἱεράρχη τῆς Ἱστορικῆς αὐτῆς Μητροπόλεως γιὰ τὴν εὐγένεια καὶ τὴν αγάπῃ μὲ τὴν ὁποία μὲ περιέβαλλε. Τὴν ψυχὴ μου διακατέχει Ἱερὰ καύχησι, παρακολουθώντας τὸ σημαντικὸ σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς ἔργοι Του, εὐχόμενος Κύριος ὁ Θεὸς νὰ τοῦ χαρίξει ἔτη πολλὰ, εὐλογημένα καὶ δημιουργικὰ, ὥστε διὰ τῆς παρουσίας καὶ τοῦ ἔργου Του, νὰ δοξάζεται τὸ πάντιμο καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

«Ἐν πρώτοις μνήσθητι, Κύριε, Δημητρίου Ἀρχιερέως τῆς Ἀγιοπάτης Μητροπόλεως Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως, Γεφύρας καὶ Πολυκάστρου τοῦ ἀπὸ Λαρίσης καὶ Τυρνάβου, ὃν χάρισαι ταῖς ἀγίαις σου Ἐκκλησίας, ἐν εἰρήνῃ, σῶων, ἔντιμον, ὑγιᾶ, μακροχρονεῦοντα καὶ ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας (ὁ π. Δαμιανὸς διακρίνεται πρῶτος ἀπὸ δεξιᾶ. Κατὰ τὴν τέλεσι τῆς χειροτονίας μου ἀνέγνωσε τὴν Κανονικὴν Συμμεαυτοῦ, τὴν ὁποία ὁ ἴδιος μοῦ χορήγησε).

λων και σπουδαίων πατέρων, όπως του ανεπανόληπτου π. Ἀθανασίου Μυτιληναίου, τὸν ὁποῖο ἐλάτρευε καὶ σεβόταν. Ἄλλωστε καὶ ὁ ἴδιος εἶχε ἄνεση καὶ εὐκολία λόγου. Μιλοῦσε μὲ ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς του, προσπαθώντας νὰ ἀφυπνίσει συνειδήσεις καὶ προπαντὸς νὰ ἀποσπάσει τὶς ψυχὰς ἀπὸ τὰ γήινα καὶ νὰ τὶς στρέψει στὸν οὐρανὸ. Μιλοῦσε ἀποβλέποντας πάντα στὴν ὠφέλεια καὶ ὄχι στὸν ἐντυπωσιασμὸ τοῦ ἐκκλησιασματος.



Ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐγνώμων καὶ εἶχε τὴ δύναμη καὶ τὸ θάρρος νὰ ἀναγνωρίζει τὰ λάθη του καὶ νὰ ζητᾶ ταπεινά συγχώρησι. Ὡς πνευματικὸς ἀγαποῦσε τὸν ἐξομολογούμενο, πονοῦσε μαζί του καὶ σεβόταν τὴν προσωπικότητά του. Ἦταν ἐπιεικὴς καὶ εὐγενικὸς πνευματικὸς, χωρὶς ὅμως νὰ κάνει ὑποχωρήσεις. Ποτὲ δὲν ἀπογοίτευε, πάντα ἐνθάρρυνε. Οἱ συμβουλὲς τοῦ π. Δαμιανοῦ ἦταν πάντα διακριτικὲς καὶ φωτισμένες. Μὲ τὶς συμβουλὲς του πάντα ἔδινε μιὰ πνευματικὴ διάσταση καὶ ἀνέπαινε.

Ἀγαποῦσε πολὺ τὴ μελέτη τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἡ μελέτη του εἶχε βάθος καὶ ἐκνεῖτο ἀπὸ τὴν εἰλικρινῆ ἀναζήτηση τῶν μεγαλείων τοῦ Θεοῦ.

Τὴν 29ην Ἰουνίου 2001, ἑορτὴ τῆς Ἱερᾶς μνήμης τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου καὶ ἡμέρα τῆς θρονικῆς Ἑορτῆς τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τελέστηκε στὸν Ἱερὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ Ἀθηνῶν Συνοδικὴ Θεία Λειτουργία προεξάρχοντος τοῦ Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Χριστοδούλου. Κατὰ τὴ Θεία Λειτουργία, τιμῆθηκαν 223 Ἱερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, οἱ ὁποῖοι εἶχαν συμπληρώσει πεντηκονταετῆ καὶ πλέον διακονία στὸν Ἱερὸν Ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου. Ἐνας ἐξ αὐτῶν ἦταν καὶ ὁ π. Δαμιανός.

Συναξιοδοτήθηκε τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 2001 καὶ ἔκτοτε ἐφυσύχαζε στὸν Ἱερὸ μας Ναὸ, τῶν Ἁγίων Κων/νου καὶ Ἑλένης Λαρίσης (ἦταν ἡ ἐνορία τῆς κατοικίας του) ὅπου ἐκκλησιαζόταν καὶ ἐξομολογοῦσε, ἀπολαμβάνοντας τὴν τιμὴ, τὴν ἀγάπη καὶ τὸν σεβασμὸ ὄλων μας.

Τὰ τελευταῖα ὅμως αὐτὰ χρόνια τῆς ζωῆς του, εἶχε ὑποστῆ πολλὰ καὶ μεγάλες δοκιμασίες, εἴτε προσωπικὲς, εἴτε οἰκογενειακὲς. Δύο ἀπὸ αὐτὲς ἦταν ἡ κοίμησι τῆς ἀγαπημένης του πρεσβυτέρας Ζωῆς, καὶ ἡ αἰφνίδιος ἐκδημία τοῦ γιοῦ του Ματθαίου, ὁ ὁποῖος ἔφυγε νεότατος. Ὅλες τὶς ἀντιμετώπιζε μὲ πίστη καὶ πολλὴ προσοχή.

Ἐκοιμήθη τὴν 30/11/2010 καὶ τὴν ἐπομένη τελέστηκε ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῶν Ἁγίων Κων/νου καὶ Ἑλένης Λαρίσης, ποὺ τόσο ἀγάπησε καὶ ἀγαπήθηκε.

Τελειώνοντας τὴν ἀναφορὰ μας στὸν μακαριστὸ πρωτ. π. Δαμιανὸ Μυλωνάκη, τονίζουμε ὅτι ὑπῆρξε ὁ σεβάσμιος ἐκεῖνος Ἱερεὺς τοῦ Ὑψίστου ποὺ μυσταγώγησε εἰς Χριστὸν πολλὰς ψυχὰς. Ὑπῆρξε τὸ στήριγμα ὄλων τῶν ἐνοριῶν ποὺ ὑπηρετήσε καὶ ὡς καλὸς ποιμένας διηκόνησε, μὲ ἀπαράμιλλη αὐταπάρνηση, ταπεινοφροσύνη, καλοσύνη καὶ δύναμη ψυχῆς. Ἡ μετὰ φόβου Θεοῦ τέλεσις τῆς Θείας Λειτουργίας, ἡ μετὰ πάσης διακρίσεως καὶ συνέσεως ποιμαντικὴ διακονία του εἰς τὸ Ἱερὸν Ἐξομολογητῆριον καὶ ἡ ἀρίστη κατ' οἶκον ἐκκλησία του, ὅλα αὐτὰ ἐκόσμησαν τὴν προσωπικότητά του.

Τὴν εὐχὴ του νὰ ἔχουμε!

** Εὐχαριστίες ἐκφράζω πρὸς τὴν κ. Μακρίνα Μυλωνάκη - Καλούμενου, κόρη του π. Δαμιανοῦ, γιὰ τὴν παραχώρησι κάποιων ἐκ τῶν φωτογραφιῶν.*